

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2017. március 22. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2017. április 5. napján kihirdette a következő

V É G Z É S T

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt I.r. vádlott és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 26.B.276/2013/59. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r. vádlott vonatkozásában **helybenhagyja** azzal, hogy a II. r. vádlott személyazonosító okmányának száma: H, a IV. r. személyazonosító okmányának száma: A.

A másodfokú eljárás során felmerült összesen 47.640 (negyvenhétézer-hatszáznegyven) forint bűnügyi költségből az I. r. vádlott és a II. r. vádlott 16.320-16.320 (tizenhatezer-háromszázhusz - tizenhatezer-háromszázhusz) forintot köteles az államnak megfizetni, míg a fennmaradó 15.000 (tizenötezer) forintot az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2006. május 26. napján kihirdetett, 26.B.276/2013/59. számú ítéletében az I. r. vádlott bűnösségét 3 rendbeli - két esetben folytatólagosan (1/a-1/b., 3/b-3/c.) - bűnsegédként elkövetett adócsalás büntettében (1/a-1/b., 1/c., 3/b-3/c) [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés], 2 rendbeli, bűnsegédként elkövetett adócsalás büntettében (3/a., 3/d.) [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdés], 1 rendbeli, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében (2.) [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont] és 1 rendbeli, bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (3/d.) [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg. Ezért öt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra, továbbá 351.000.000 forint vagyonelkobzásra ítélte.

A II. r. vádlott bűnösségét 1 rendbeli, folytatólagosan elkövetett adócsalás büntettében (3/b-3/c.) [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (4) bekezdés], 2 rendbeli adócsalás büntettében (3/a., 3/d.) [1978. évi IV. törvény 310. § (1) és (3) bekezdés], 1 rendbeli, társtettesként elkövetett közokirat-hamisítás büntettében (2.) [1978. évi IV. törvény 274. § (1) bekezdés c) pont] és 1 rendbeli magánokirat-hamisítás vétségében (3/d.) [1978. évi IV. törvény 276. §] állapította meg. Ezért öt halmazati büntetésül 2 év börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette.

A III. r. vádlott bűnösségét bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettében (3/b.) [Btk. 396. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] állapította meg. Ezért öt 2 év, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén annak kétharmad részét követően bocsátható feltételes szabadságra a III. r. vádlott.

A bíróság a III. r. vádlottal szemben 1.331.000 forint vagyonekhozást is elrendelt.

A IV. r. vádlott bűnösségét pénzmosással kapcsolatos bejelentési kötelezettség elmulasztásának vétségében (4.) [Btk. 401. §] állapította meg. Ezért őt megrovásban részesítette.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben a tanú1 tulajdonát képező, külterület hrsz. alatt felvett ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára elrendelt zár alá vételt változatlanul fenntartotta a vagyonekhozás biztosítása végett.

A Fővárosi Törvényszék rendelkezett a bűnjelekről, továbbá kötelezte a felmerülés arányában az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére is.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére a kiszabott fő- és mellékbüntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést.

Ugyancsak perorvoslattal élt az I. r. vádlott és védője, a II. r. vádlott és védője, a III. r. vádlott és védője, valamint a IV. r. vádlott és védője, akik valamennyien felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a bejelentett ügyészi fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta.

A BF.727/2016/1-I. számú átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett lefolytatott eljárása során megalapozott tényállást állapított meg. Kellő részletességgel adta indokát annak is, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve melyeket miért vetett el. Logikusan indokolta meg, hogy az I. r. vádlott azon védekezését, hogy sem a Kft1.-nek, sem a Kft2.-nek nem ő volt az irányítója, miért vetette el.

Az elsőfokú ítélet részletesen tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság mely tanúk vallomására és mely egyéb bizonyítékokra alapította az ítéleti tényállást.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a vádlotti és védői fellebbezések egyértelműen az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, így nem is vezethetnek eredményre.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket helyesen vette számba, azonban azokat az I. r. vádlott vonatkozásában nem helyesen értékelte. Az ügyészi álláspont szerint az I. r. vádlottal szemben kiszabott fő- és mellékbüntetés eltúlzottan enyhe, nem alkalmas a büntetési célok elérésére, annál is inkább, mivel a be nem jelentett és meg nem fizetett adó az 500 millió forintot is megközelíti. Ez pedig mindenképpen indokolja a fő-, illetve a mellékbüntetés jelentős súlyosítását az ő esetében.

Ugyanakkor az átiratban írtak szerint a többi vádlottal szemben kiszabott büntetés megfelelő, arányban áll a cselekmények tárgyi súlyával, így a büntetési célok elérésére is alkalmas.

Az I. r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését írásban is részletesen megindokolta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítása, hogy az I. r. vádlott volt az a személy, aki irányította a Kft1.-t, továbbá azon megállapítása, hogy az I. r. vádlott az A tanú2 által felvett, összesen 472 millió forintot megkapta tőle, teljesen megalapozatlan feltételezés.

A védő álláspontja szerint az I. r. vádlott az eljárás során mindvégig következetesen tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését. Az eljárás során részletesen megindokolta szóban és beadványaiban is, hogy a Kft1.-ben ő kizárólag mint ingatlanközvetítő játszott szerepet. Az eljárás során semmilyen bizonyíték nem merült fel arra vonatkozóan, hogy ezen túlmenően a Kft. működésére bármilyen ráhatása lett volna. Mindvégig tagadta, hogy a Kft1.-nek a vezetőjével bármilyen kapcsolatban állt volna, illetve, hogy tudomása lett volna arról, hogy a Kft. az adófizetési kötelezettségének az általa végzett tevékenység után nem tesz eleget.

A tanú2 szerepe, a védő álláspontja szerint, messze túlmutat a „stróman” szerepen, és egyértelműen arra utal, hogy az ő tevékenysége - és nem az I.r. vádlotté - hozható összefüggésbe a Kft1. és a Kft2. tevékenységével.

A védő a beadványában hangsúlyozta, hogy a Kft1. tulajdonosa egy külföldi társaság volt, amely több forint-, illetve devizaszámlával is rendelkezett.

A nyomozás során a nyomozó hatóság egyáltalán nem vizsgálta, hogy ezeken a számlákon milyen összegek fordultak meg, és azt sem, hogy milyen gazdasági események álltak a nagyobb volumenű befizetések, illetve pénzutalások hátterében.

A védő arra hivatkozott, hogy ezeket feltételezhetően a tanú2 irányította, így egyértelműen rögzíthető, hogy nem az I. r. vádlotthoz köthető tevékenységet folytatott ez a gazdasági társaság.

Hangsúlyozta a védő azt is, hogy a Kft1. pénzforgalmából ítélhető egyéb tevékenységének a volumene nyilvánvalóvá teszi, hogy ez a Kft1. arab személyek befolyása alatt állt, így a bíróság részéről csak feltételezés annak az ítéleti megállapítása, hogy a pénz egy része a tanú2-től az I. r. vádlotthoz került.

A védő a beadványában hangsúlyozta, hogy az I.r. vádlottat a Fővárosi Törvényszék bűnsegédként mondta ki bűnösnek az 1/a. pont alatti tényállással kapcsolatosan annak ellenére, hogy a védői álláspont szerint semmilyen formában nem nyert bizonyítást az eljárás során az, hogy az I.r. vádlott tudott volna bármiféle bűncselekmény elkövetéséről, és így arról, hogy a magatartásával bűncselekmény elkövetéséhez nyújt segítséget.

Az 1/b. pont alatti tényállás esetében ugyancsak nincs bizonyíték arra a védő szerint, hogy a pénz az I. r. vádlotthoz került volna, illetve arra sem, hogy a felvett összeg után az adófizetési kötelezettség teljesítésére nem került sor a gazdasági társaság részéről.

A Kft2. esetében ugyancsak nem fogadta el a bíróság az I. r. vádlottnak azt a védekezését, hogy az ingatlanok finanszírozásához kölcsönre, méghozzá arab személyektől felvett kölcsönre volt szükség. Az ítéletben megállapítottak szerint az 1/b. pontban megjelölt 220 millió forint, valamint az Alapítvány részére utalt 330 millió forint ugyanis az ingatlanok vásárlásához megfelelő fedezetet biztosított.

A védő érvelése szerint ezek az ítéleti megállapítások megalapozatlanok, tényekkel nincsenek alátámasztva, téves következtetések eredményeként kerültek az ítéletbe.

Hangsúlyozta a védő ezen túlmenően azt is, hogy a megállapítások belső ellentmondásokat is tartalmaznak, mivel az ítélet szerint ezen összegnek csak egy részét használta fel az I. r. vádlott a Kft2. részéről az ingatlanok felvásárlásához, következésképpen a teljes összeg nem is állt és nem is állhatott a rendelkezésére, annál is inkább, hiszen ebből 165 millió forint befizetésre került a IV. r. vádlott által nyitott letéti számlára.

Ez is azt bizonyítja, hogy a Kft2. által megvásárolt ingatlanok vételáránál lényegesen kevesebb pénz felhasználására került sor az I. r. vádlott részéről, amely már önmagában is cáfolja az elsőfokú ítéletben tett megállapításokat.

A védői érvelés szerint vizsgálnia kellett volna az elsőfokú bíróságnak azt is, hogy a Bt. által az ingatlan megvásárlásakor mekkora előleg összegek kifizetésére került sor, továbbá azt is, hogy az I. r. vádlott milyen összegben és hány alkalommal nyújtott kölcsönt az ingatlan megvásárlásához.

Sérelmezte a védő azt is, hogy az elsőfokú ítélet egyáltalán nem tér ki arra az el nem hanyagolható körülményre sem, hogy maga az ingatlan megvásárlása is számos egyéb kiadással jár, amelynek a finanszírozása nyilvánvalóan a vevő dolga.

Ehhez kapcsolódóan hangsúlyozta a védő, hogy 2008-ban és 2009-ben is igazoltan folytak bontási munkák a megvásárolt ingatlanokon, az ingatlanok addigi legális és illegális lakói - ún. bentlakók, illetve hajléktalanok - kiköltöztetése és elhelyezése is pénzbe került, ezeknek a figyelembe vétele pedig nyilvánvalóan olyan további jelentős összegű kiadást feltételez, amely mindenképpen indokoltá tette, hogy az I. r. vádlott arab személyektől kölcsönt vegyen fel.

A kölcsön felvételére vonatkozó vádlotti előadást egyébként alátámasztja a védő álláspontja szerint a tanú3, a tanú4 és a IV.r. vádlott vallomása is.

Ezen túlmenően hivatkozott a védő az eljárás során fellelt 2 darab bontási munkákra vonatkozó szerződésre is, amelynek összecszerúsége 9 millió forintban határozható meg, de vitathatatlan a védő álláspontja szerint, hogy ennél lényegesen nagyobb kiadások merültek fel az ingatlanok tehermentesítése és bontása során.

Ezzel kapcsolatban kifejezetten hivatkozott a megvásárolt, - elsődlegesen csepeli - telkek beépítettségi fokára, amelyből különösebb számszaki művelet nélkül is következtetni lehet arra, hogy ez nagyobb kiadást jelent, mint 9 millió forint.

A védő hivatkozott arra is, hogy elfogadhatatlannak tartja az igazságügyi könyvszakértőnek a költségekkel kapcsolatos álláspontját, mely szerint azok sem az áfa, sem a társasági adó összegét csökkentő tételként nem befolyásolják.

A védő érvelése szerint ezeknek a költségeknek nyilvánvalóan meg kell valamilyen formában jelennie az adófizetés során, ezen túlmenően pedig sérelmezte a szakvéleménnyel kapcsolatban azt is, hogy a csepeli területeket a szakvélemény döntően beépítetlen területnek jelölte meg, annak ellenére, hogy ezek beépített területek voltak, így a bontási munkálatok és a tehermentesítésük jelentős költségbe került.

A védő utalt a nyomozati iratok 2245. oldalán rögzített a tanú4 és felesége között lezajlott beszélgetés tartalmára, amely álláspontja szerint egyértelműen azt támasztja alá, hogy az I. r. vádlott az arabok nyomása alatt állt, nyilvánvalóan a részére folyósított kölcsön, illetve annak visszafizetése miatt.

A védői érvelés szerint téves az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása is, hogy a Kft2. eladása egyértelműen adóelkerülést célzott, továbbá annak a rögzítése is, hogy a tanú6 egy „stróman”.

A védő ezzel kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy a tanú6 valójában a tanú2-vel azonos személy, aki a Kft1. számlái felett is rendelkezési joggal bír, továbbá utóbb megvásárolta a Kft2.-t is, emellett még az érdekeltségi körébe tartozott a Kft4. is.

A védő álláspontja szerint az a tény, hogy a tanú6 megkísérelt a bankból 495 millió forintot készpénzben felvenni, majd átutalni más számlára, egyértelműen azt igazolja, hogy ezt az összeget

ki akarta vonni az I.r. vádlott hatóköréből, ami az I. r. vádlott irányító szerepére vonatkozó ítéleti megállapításokat cáfolja.

Végezetül kiemelte a védő azt is, hogy az ítélet tévesen állapította meg a tényállásban azt, hogy a széfbe csak 196 millió forint került, hiszen a titkos információ anyaga szerint a teljes összeg széfbe történő elhelyezése történt meg.

Összességében az I. r. vádlott védőjének álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék nem tett eleget az ügyfelderítési kötelezettségének, az általa megállapított tényállás megalapozatlan, a ténymegállapítások bizonyítékokkal nincsenek kellően alátámasztva, az elsőfokú bíróság a bizonyítékok teljes körű értékelését is elmulasztotta, így elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a tényállás megfelelő korrigálása mellett az I. r. vádlott felmentését indítványozta.

Az I. r. vádlott ugyancsak írásban indokolta meg a fellebbezését.

Az írásbeli beadványa lényegében az elsőfokú eljárás során már általa előadott érveket ismétli meg az elsőfokú ítélet különböző ténymegállapításaihoz rendelve.

Kiemelte az I. r. vádlott a beadványában, hogy az ítélet egyes ténymegállapításai egyáltalán nincsenek bizonyítékokkal alátámasztva, így a ténymegállapítások megalapozottsága ellenőrizhetetlen.

Általános észrevétele, hogy az elsőfokú bíróság a kétséget kizáró bizonyítottságot feltételezésekkel és vélelmekkel helyettesítette a határozatában.

Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy több tanú állította következetesen (tanú7 és tanú8), hogy a megvásárolt ingatlanokban illegális lakók tartózkodtak, amely közel 80 millió forintos pluszkiadást jelentett, de erről a bíróság nem akart tudomást venni.

A Kft1.-gyel kapcsolatban kiemelte, hogy sem neki, sem pedig a rokonainak ehhez a Kft1.-hez köze nem volt, annak alapítóját nem ismerte, sem a konkrét tevékenységét, sem a pénzforgalmának adatait, sem a bankszámláit nem látta, annak forgalmáról sem tudott.

Határozottan állította, hogy ő a cég számláiról 700 millió forintot soha nem utalt.

Kiemelte, hogy azt követően, hogy a Kft1.-gyel a kapcsolata megszakadt, a Kft. még tovább, legalább fél évig működött, és a bankszámláján is közel 100 millió forintos bankszámlaforgalom bonyolódott, amely egyértelműen az ő ártatlanságát igazolja, és egyértelműen megkérdőjelezi, hogy ő ebben a Kft.-ben bármilyen irányító vagy vezetői szerepet bármikor is betöltött volna.

Az I. r. vádlott a fellebbezésében kifogásolta, hogy az ítéletben több helyen szerepel, hogy az ügyvezetők által felvett pénz további sorsa ismeretlen.

A vádlott érvelése szerint ez az ítéleti megállapítás egyrészt megcáfolja azt, hogy ő ezekhez a pénzekhez bármilyen formában hozzájutott volna, továbbá megkérdőjelezi azt is, hogy ha ez mégis igaz lenne, akkor például a tanú2-nek mitől lett volna módja további összegeket befizetni a Kft1. számlájára.

Sérrelmezte a vádlott a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a tárgyaláson előadott védekezésével, mely szerint az eladók "zsebbe" 60 millió forintot fizettek az araboknak.

Kiemelte, hogy ezt a megállapítását azzal igazolja, hogy olyan belvárosi ingatlanokról volt szó, amelyeknek a környékén akkor és ma is ellenőrizhetően 25-30.000 forint/m²-es volt az ára.

Az I. r. vádlott a beadványában kiemelte, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményeket, és azt az eljárás során a terhére bizonyítani nem is lehetett.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az általa előterjesztett bizonyítási indítványoknak nem adott helyt, ezen túlmenően nem vette figyelembe, hogy több tanú a tárgyaláson megváltoztatta a nyomozati vallomását és ennek kellő indokát is adta.

Így utalt a tanú9, a tanú10, a tanú3, a tanú12 tanúk vallomására is.

Mindez az álláspontja szerint a tárgyalási jogainak és a védekezési jogának is a jelentős korlátozását jelentette.

Ezzel kapcsolatban utalt arra is, hogy a bíróság korlátozott tartamban biztosította számára a megszólalási lehetőséget arra hivatkozva, hogy az általa előadottak már elhangzottak, illetve nem tartoznak a tárgyhoz.

A vádlott érvelése szerint az elsőfokú tárgyalás végén olyan bizonyítékokra is hivatkozott az ügyész, amit ő a nyomozati iratok között korábban nem is látott.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy az ő irányítása alatt a Kft2. minden illetéket 10 milliós nagyságrendben befizetett és eleget tett az áfa-fizetési kötelezettségének is, ugyanakkor ez a Kft1. által az ítéletben írtak alapján ugyanez nem történt meg.

Mindennek a vádlott álláspontja szerint azért van jelentősége, mert a Kft1.-t az arabok vezették, akiknek lehet, hogy az adóelkerülés az érdekükben állt, ugyanakkor ő a fizetési kötelezettségének minden alkalommal pontosan eleget tett.

A vádlott nyomatékosan hivatkozott arra, hogy az áfa-bevallás a teljes adózásra vonatkozó összes tevékenységét kell, hogy érintse egy gazdasági társaságnak, ezzel szemben a jelen ügyben csak bizonyos pénztalásokra és az azok után fizetendő áfa összegére történt hivatkozás, ahelyett, hogy a gazdasági társaság teljes tevékenységének a vizsgálatát elvégeztette volna a bíróság és csak azt követően tett volna bármiféle ténymegállapítást.

A beadványában az I.r. vádlott a tanúvallomásokra hivatkozva utalt arra, hogy mindenki által tudottan kölcsönt kellett felvennie az araboktól, és álláspontja szerint az ismeretlen forrásból származó 165 millió forint befizetése is arra utal, hogy ez az összeg is kölcsönből származott.

A beadványában több alkalommal hivatkozott arra, hogy a tanúk által is tudottan több esetben ő előre megvásárolta az ingatlant, melyről utóbb kiderült, hogy a Bt.-nek mégsem kellett, amely az ő részéről jelentős anyagi veszteséget eredményezett.

Erre hivatkozásként utalt a város1., város2., város 3., valamint a város 4 ingatlanokra.

Hangsúlyozta, hogy a Bt. elsődlegesen üres ingatlanokat szeretett volna megvásárolni, mivel ha azon épületek álltak, akkor ott több jogcím nélküli lakó is tartózkodhatott, illetve oda a bontás teljesítéséig számítani lehetett arra, hogy vissza is költöznek a korábbi lakók.

Ezeknek az óhajoknak a teljesítése azonban plusz kiadásokat jelentett, melyeket ő az ingatlanok felhajtása során igyekezett figyelembe venni.

Hangsúlyozta, hogy emiatt jelentős kiadásai merültek fel, melyek szükségessé tették, hogy az araboktól nagyobb összegű kölcsönt vegyen fel, melyről több tanú is tudomással bírt.

Ezek közül is külön kiemelte a tanú4 vallomását, és utalt arra a telefonbeszélgetésre, amelyet a tanú4 a feleségével folytatott, és amely egyértelműen arra utal, hogy az arabok a folyósított kölcsönt visszakövetelték.

Összességében a bizonyítékok téves értékelése és helytelen ténybeli és jogi következtetések levonása miatt a tényállás korrigálását és a bűncselekmények alóli felmentését, másodlagosan pedig új eljárás lefolytatását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen az írásban előterjesztett fellebbezésében foglaltakat fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy a Kft1-t és a Kft2-t az ingatlan ügyletek mellett az I.r. vádlott személye és az ismeretlenül maradt arab személyek is összekötötték.

Nyomattékkal utalt arra, hogy a Kft1. a Bt. mellett más cégekkel is kapcsolatban állt, velük is bonyolított üzletet, amelyek volumenüket tekintve lényegesen jelentősebb súlyúak voltak, mint a Bt.-vel folytatott üzletei.

Kiemelte, hogy egy gazdasági cég tevékenységének vizsgálata csak akkor adhat reális és teljes képet, ha a tevékenységét teljes körűen vizsgálják. Abban az esetben azonban ha a tevékenységnek csak egy szegmense kerül előtérbe, akkor nem lehet hiteles a kép a gazdasági társaságról.

A védő álláspontja szerint a jelen ügyben rendelkezésre álló szakvélemény éppen ezért nem ad hiteles képet a Kft1 működéséről.

A védő hangsúlyozta, hogy az I.r. vádlott ingatlanközvetítő volt, és e szerepkör lényege éppen abban áll, hogy a vevőt és az eladót elzárja egymástól azért, hogy az adásvétel részleteit kizárólag ő irányíthassa.

Az I.r. vádlottat a Kft1-hez kizárólag az ingatlanközvetítői tevékenysége kapcsolta, ennél többet azonban a feltárt bizonyítékok alapján megállapítani nem is lehet a személyével és a tevékenységével kapcsolatban.

Semmiféle bizonyíték nem támasztja alá azt az ítéleti megállapítást, hogy a tanú2 által felvett pénz az I.r. vádlotthoz került, hisz a tanú2 meghallgatására nem került sor, más bizonyíték pedig nem támasztja alá ítéleti bizonyossággal ezt a megállapítást.

Azt nem vitatta a védő, hogy az I.r. vádlotthoz pénz került, de álláspontja szerint ez az összeg lehetett az araboktól felvett kölcsön is, és ennek van nagyobb valószínűsége az egész folyamatot vizsgálva.

A Kft2.-vel kapcsolatban leszögezte, hogy ez egy családi vállalkozás volt, azonban mivel az I.r. vádlottnak nem volt elég pénze és így arab személyektől felvett kölcsönre szorult, nem kifogásolható, hogy az arabok azt a feltételt támasztották, hogy először az ő cégükön fusson keresztül a pénz, és ha láthatóan minden rendben van, akkor léphet be az I.r. vádlott az üzletbe.

Utalt a védő arra, hogy az ismeretlen eredetű 165. millió Ft - amelyet az I.r. vádlott tett a IV. r. vádlott számlájára - egyértelmű bizonyítéka annak, hogy az I.r. vádlott rendelkezésére állt külső anyagi forrás.

Azt is kiemelte a védő, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint egyértelműen igazolható, hogy az ingatlan vásárlásával kapcsolatos kiadásokat nem a Bt. előlegezte meg, ami ugyancsak azt bizonyítja, hogy azokat az összegeket az I.r. vádlott előlegezte nyilvánvalóan kölcsönökből.

A Kft2. eladása valós ügylet volt, ez esetben pedig sem közokirat-hamisítás, sem magánokirat hamisítás nem róható az I. r. vádlott terhére.

Végezetül a vagyonekbozással kapcsolatban azzal érvelt, hogy az I.r. vádlott már korábban igen jelentős vagyonnal rendelkezett, a zár alá vett ingatlan fedezetéül is ez a korábban megszerzett összeg szolgált, így a zár alá vétel fenntartása indokolatlan.

A védő eljárásjogi kifogásként fogalmazta meg, hogy a védő úgy adott a helyettesítésre megbízást, hogy közben ügyvédi tevékenységét szüneteltette.

Az I. r. vádlott csatlakozott a védője által elmondottakhoz. Kiemelte, hogy olyan cselekményekkel vádolták meg, amelyeket nem követett el.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében csatlakozott az I.r. vádlott védője által megtartott perbeszédben elhangzott érvekhez. Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan, ténymegállapításai ellentétesek az iratok tartalmával, amely hiányosságok felülbírálatra alkalmatlanná teszik az elsőfokú ítéletet ezért elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig a II. r. vádlott felmentését indítványozta.

A II. r. vádlott nem élt a felszólalás lehetőségével.

A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen ugyancsak azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítélet iratellenes, téves ténybeli következtetéseket tartalmaz és egyáltalán nem tett az elsőfokú bíróság eleget az indokolási kötelezettségének sem.

Nincs alátámasztva az az ítéleti megállapítás, amely szerint a III. r. vádlott közreműködésével az áfa bevétel 123.582.750 Ft- al csökkent 2009. III. negyedévben.

Hangsúlyozta, hogy semmi nem cáfolta azt a III.r. vádlott által előterjesztett védekezést, amely szerint az összegeket pénzváltásra vette át az I.r. vádlottól illetve az ő megbízásából, aminek a végrehajtására azért nem került sor, mert igen rossz volt akkor az árfolyam és túl nagy lett volna a veszteség.

A IV. r. vádlott védője a nyilvános ülésen - reagálva az előtte elhangzott perbeszédekre - hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét az I.r. vádlott tekintetében a védő személyében történt változás módja és időpontja miatt hatályon kívül kell helyezni. Ebben az esetben azonban ugyanezt kell tenni a IV. r. vádlott tekintetében is.

A védő érvelése szerint 2009. október 28. napján 150 millió Ft- befizetésére került sor a Bank1-nél vezetett letéti számlára készpénzben, míg 2008. november 24. napján további 180 millió Ft átutalására is sor került.

Ezen összegek tekintetében senki nem vitatta, hogy a befizetések szabályosak voltak.

Az ítéletben rögzítettek szerint ezen összegek eredetét közjegyzői okirat is bizonyította.

A védő érvelése szerint e két szabályos befizetést követően minden oka megvolt a IV. r. vádlottnak arra, hogy a 2008. november 28. napján befizetett további 165. millió Ft tekintetében is azt feltételezze, hogy a pénz eredete szabályos.

A védő szerint legfeljebb gondatlanság róható a IV. r. vádlott terhére, vagyis az, hogy hiszékeny volt, elhitte, hogy a korábbi összegekhez hasonlóan ennek az összegnek az eredete is igazolt, és hogy nem járt alaposabban utána a pénz származási körülményeinek.

A védő álláspontja szerint mulasztott az elsőfokú bíróság, amikor nem járt alaposabban utána annak, hogy a pénzzel kapcsolatban a IV.r. vádlott milyen tájékoztatást kapott.

Nem hagyható figyelmen kívül ugyanis, hogy a vádlott egy okiratra hivatkozott a védekezése előterjesztésekor, amely okirat ugyan nem került elő, de ellenkező bizonyíték hiányában, és mert a korábbi befizetések is szabályosak voltak, azt az elsőfokú bíróságnak el kellett volna fogadnia aggálytalannak.

Ezen túlmenően utalt a védő a háttérjogszabályra is. Eszerint ugyanis, ha a letéti számlára történő utalás alapja egy banki befizetés, vagyis a pénz igazoltan bankból származik, akkor azt szabályosnak kell és lehet tekinteni.

A IV.r. vádlott az eljárás végén hivatkozott arra, hogy ő kötegelte és banki pecséttel ellátott pénzt vett át az I.r. vádlottól, így alappal gondolhatta, hogy a pénz felvételére bankban került sor, így annak eredete is szabályos és igazolt.

A védő érvelése szerint a IV. r. vádlott terhére sem jogszabálysértés, sem a vád alapját képező cselekmény megvalósulásához szükséges szándékosság nem róható, így a felmentésének van helye.

A IV. r. vádlott felszólalásában előadta, hogy személyi körülményei annyiban változtak meg, hogy a második gyermeke most 4,5 hónapos.

A cselekménnyel kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy a Bank2 köztudottan az arabok bankja volt, emellett előadta, hogy időközben eszébe jutott, hogy az átvett pénz kötegelve volt és rá volt ütve a bank pecsétje is. Azt nem vitatta, hogy erre korábban nem hivatkozott, de előadása szerint, erre csak most, a szabályok feszegetése során emlékezett vissza.

A vádlottak az utolsó szó jogán nem kívántak felszólalni.

A bejelentett fellebbezések sem ügyészi, sem vádlotti, sem pedig védői oldalról nem bizonyultak eredményesnek.

A Fővárosi Ítéletábrla az ügyész, az I. r. vádlott és védője, a II. r. vádlott és védője, a III. r. vádlott és védője és a IV. r. vádlott és védője által megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályokat túlnyomó részt betartotta.

Az I. r. vádlott védője személyének változásával kapcsolatosan - reagálva az I. r. és a IV.r. vádlott védőjének érvelésére - megállapította az ítéletábrla, hogy az elsőfokú bírósági iratok között 11. sorszám alatt található és 2014. október 27. napján kelt meghatalmazás szerint a védő meghatalmazta az ügyvédet, hogy az I.r. vádlott védelmében teljes jogkörrel helyette eljárjon, képviselést ellássa és helyette jognyilatkozatokat tegyen.

A másodfokú bíróság iratai között 22. sorszám alatt elfekvő közlés szerint a védő a 2015. május 1. napjától szüneteltette az ügyvédi tevékenységét, így a korábban kelt meghatalmazás joghatályos volt.

Ennek alapján pedig megállapítható, hogy az I.r. vádlott védelmét a helyettesi meghatalmazás időpontjára tekintettel az I. r. vádlott védője szabályosan és törvényesen látta el, így az I.r. vádlott védelemhez fűződő jogai az eljárás során nem sérültek.

Ehhez kapcsolódóan megállapítható, hogy nem megalapozott az I.r. vádlott azon kifogása sem, mely szerint az eljárás során a kérdezési, észrevételezési joga és ehhez kapcsolódóan a védekezési joga is súlyosan sérült, mivel annak korlátlan gyakorlásában őt az elsőfokú bíróság akadályozta.

Ezzel kapcsolatosan megállapítható, hogy a Be. XIII. fejezet 1. címe szabályozza a tárgyalás menetét, míg a bizonyítási eljárás keretét a vádirati tényállás határolja be.

A tárgyalást a tanács elnöke vezeti, és ha a vádirati tényállástól érdemben lényegesen eltérő és ahhoz mérten irreleváns tényekre irányul a vádlotti védekezés vagy a vádlotti észrevétel, akkor azt a bíróságnak a hatékony pervezetés érdekében kötelessége a vádirati tényállás által meghatározott mederbe terelni illetve ott tartani.

Az I.r. vádlottnak a tanúvallomások értékelését érintő kifogásaival összefüggésben megállapítható, hogy azok megalapozatlanok, mivel a tanúk vallomásainak értékelése a bíróság szabad mérlegelési jogkörében tartozik.

Annak eldöntése, hogy a bíróság a tanú nyomozati vagy tárgyalási előadását fogadja-e el a tényállás megállapításakor, az a fenti jogkörének része, mellyel kapcsolatosan egyetlen kötelezettsége van, nevezetesen az, hogy a vallomás elvetésének vagy elfogadásának okát indokolnia kell. E szempontból vizsgálva az elsőfokú bíróság ítéletét megállapítható, hogy ennek a kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

Ezen túlmenően megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nemcsak az ügyészség által felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem széles körben helyt adott a vádlottak és a védők által előterjesztett bizonyítási indítványoknak is.

Az I. r. vádlott indítványára idézte meg a tanú13-t, a Bt. Építési Osztályának vezetőjét és hallgatta meg a tárgyaláson tanúként.

Ugyancsak az I. r. vádlott védőjének indítványára kereste meg a NAV-ot a Kft2. vádbeli időszakot érintő szerzési adatainak közlésére vonatkozóan, továbbá annak közlése végett, hogy a Kft2. beszerzései után a gazdasági társaság mennyi illetéket fizetett be.

Az I. r. vádlott védőjének indítványára kereste meg a Kerületi Önkormányzat Építési Osztályát annak közlése végett, hogy mikor lettek bontási engedélyek a Bt. által megvásárolt építési telkekre kiadva, illetve ugyancsak az I. r. vádlott védőjének indítványára hallgatta meg a bíróság tárgyaláson az igazságügyi könyvszakértőt is.

Ügyészi indítványra került sor a tanú11, a tanú14, a tanú12, a tanú9, a tanú15 megidézésére és kihallgatására, míg a többi tanú tekintetében az ügyészi indítványnak megfelelően, a Be. 296. § (2) bekezdés b) pontja alapján került sor a tanúvallomások felolvasására és a tárgyalás anyagává tételére.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett és meggyőzően indokolta meg a Be. 258. § (3) bekezdés f) pontja alapján az eljárás lényegét nem érintő bizonyítási indítványok elutasítását az ítélet 63. és 64. oldalán írt érveléssel, mellyel a másodfokú bíróság valamennyi indítvány tekintetében maradéktalanul egyetértett.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bírósága a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából valamennyi releváns bizonyítékot beszerzett, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, tényből tényre is a logika szabályai szerint következtetett.

Az ekként megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, mente a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hibáktól, hiányosságoktól, de a pontosítása, illetve kiegészítése

- figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az iratok tartalma alapján kisebb mértékben szükséges az alábbiak szerint:

A IV. r. vádlott két kiskorú gyermek tartásáról gondoskodik.

Az I. r. vádlottat a Váci Járásbíróság a 2016. április 7. napján kelt 3.B.36/2015/22. számú és a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.522/2016/18. számú és 2017. február 2. napján jogerőre emelkedett ítéletével folytatólagosan elkövetett csalás büntette miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, amelynek végrehajtását 3 év próbaidőre felfüggesztette. 5 évre eltiltotta a gazdasági ügyvezetői foglalkozástól és vagyonek Kobzás megfizetésére is kötelezte.

Az elsőfokú ítélet 8. oldal 3 bekezdés első mondatát a következőképpen alakítja át:

Az I. r. vádlott irányítása mellett az ingatlanoknak a Kft1. és a Kft2 nevében a Kft3 és a Bt részére történő értékesítésére úgy került sor, hogy az I. r. vádlott azzal is tisztában volt, hogy a vételár részeként felszámolt értékesítést terhelő általános forgalmi adó bevallására és befizetésére vonatkozó kötelezettségének az eladó cég nem tett eleget.

Az ekként kiegészített tényállás már minden tekintetben megalapozott, a vádlottak tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, összhangban áll a rendelkezésre álló bizonyítékok tartalmával, így irányadó volt a másodfokú eljárás során is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot hiánytalanul számba vett, azt helytállóan értékelte, mérlegelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

Részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat, milyen körben és miért fogadott el és melyeket milyen okból és miért vetett el.

A Kft1. működésével kapcsolatosan a tanú7, a tanú16 és a tanú17 tanúk vallomásai alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlottat a Bt részéről nem kérték fel arra, hogy ingatlanok felhajtásában, azok közvetítésében, vagy ingatlanok megvásárlásában részt vegyen, ez az I.r. vádlott önálló kezdeményezése volt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan vetette el az I. r. vádlott azon védekezését, hogy ő a Kft1.-ben „csak” ügynök volt, hiszen a Bt. alkalmazottai (tanú7, tanú18 és a tanú13) következetesen állították az eljárás során mindvégig, hogy ők az I. r. vádlottal álltak kapcsolatban, az üzleti tárgyalásokat is ő irányította, így mindvégig azt hitték, hogy a cég is az I. r. vádlott tulajdona.

Csak a végén derült ki a számukra, hogy nem ő a cég tulajdonosa és nem is ő az ügyvezetője.

Ezzel egyező tartalmú vallomást tettek az ingatlan eladói is, akik ugyancsak azt állították, hogy az I.r. vádlottal tárgyaltak, az ügyvédi (IV. r. vádlott) irodájában is vele vagy a feleségével találkoztak, és több alkalommal az ingatlan vételárát is az I.r. vádlott adta át a részükre. (a tanú19 vallomása és a 11. és 12. számú tanúk vallomása, ítélet 38. oldal)

Helyesen tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak is, hogy a Kft1. ügyvezetője és tulajdonosa nem volt beazonosítható az eljárás során, az üzleti tárgyalásoknál és a szerződések aláírásakor soha nem jelent meg, ugyanakkor a tanúk vallomása alapján megalapozottan lehetett

megállapítani, hogy a fenti alkalmakkor az eladók az I.r. vádlottal vagy feleségével találkoztak, így megállapítható hogy vele álltak kizárólagosan kapcsolatban.

Nem hagyható figyelmen kívül az a tény sem, hogy a Kft1.-t 2008. májusában hozták létre, vagyis az üzletkötések időpontját közvetlenül megelőző időpontban, ami azt a következtetést erősíti, hogy kifejezetten az ingatlan vásárlások miatt jött létre a Kft.

További érv az I.r. vádlott előterjesztett védekezésének cáfolatára az is, hogy az üzletkötések volumene önmagában is olyan mértékű volt a Kft1. és Bt. részéről, amely kizárja, hogy annak sikerét üzletkötőre bízzák az érintettek, és hogy a vevő és az eladó az egész üzleti folyamat alatt kizárólag a közvetítőként jelentkező személlyel tárgyaljon. Ez ugyanis például alkudozásnál illetve a fizetés módjának részleteit illetően is meglehetősen nehézkessé teheti a folyamatot és időben is elhúzhatja azt.

Az I.r. vádlott védőjének a 2008. év III. negyedévi adóbevallás benyújtásával kapcsolatosan előterjesztett érvelésére reagálva kiemeli az ítélet tábla, hogy ez önmagában nem érinti, nem magyarázza meg és nem is semlegesíti azt a tényt, hogy a Kft1. 2008. év II. és IV. negyedévére vonatkozóan - vagyis akkor, amikor a váci és a kerületi ingatlanok vásárlása ténylegesen megtörténik - az adóbevallási kötelezettségének nem tett eleget, így ebből a szempontból teljesen irreleváns az a tény, hogy a Kft1. egyéb tevékenységet is folytatott, illetve hogy más gazdasági társaságokkal is állt más jellegű üzleti kapcsolatban.

A védőnek a szakértői véleménnyel kapcsolatosan előterjesztett kifogására reagálva arra utal az ítélet tábla, hogy az igazságügyi könyvszakértő nem a Kft1. teljes tevékenységének átvilágítására és vizsgálatára lett kirendelve, hanem az volt a feladata, hogy az ingatlanok eladási árával kapcsolatosan keletkezett adófizetési kötelezettség teljesítésére vonatkozóan végezzen vizsgálódást. Azt pedig a szakvélemény senki által sem vitatottan megállapította, hogy az ingatlanok eladásával kapcsolatosan a Kft1. az adóbevallási kötelezettségének a tényállásban helyesen rögzített időpontokban nem tett eleget.

Már itt utal a másodfokú bíróság arra is, hogy ugyanez az érv vonatkozik a Kft2. eladásait illetően a szakértői vélemény megállapításait támadó védői érvelésekre is.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az I. r. vádlott irányító szerepet töltött be a Kft2.-ben is.

Ezt az elsőfokú ítélet 41. oldalán felsorolt tanúk vallomása egyértelműen igazolta. E tanúk előadták, hogy a Kft2.-vel kötött ügyleteknél - beleértve a szerződések aláírását is - a II. r. vádlott soha nem volt jelen, az ő részéről a szerződés ügyvezetői minőségben történő aláírására vagy korábban került sor, mint ahogyan azt a többi résztvevő aláírta, vagyis az aláírása már a szerződésen szerepelt, vagy pedig később írta alá az okiratot.

A történeteket folyamatában vizsgálva helytállóan vetette el az elsőfokú bíróság az I.r. vádlott azon védekezését, hogy az arab személyekkel kizárólag pénzkölcsön miatt került szorosabb kapcsolatba, amire azért volt szükség, hogy a Kft2. ingatlan vásárlásainak előteremtse az anyagi fedezetét.

Az elsőfokú bíróságnak az ítélet 49. oldal 2. bekezdésétől kezdődő és az 50. oldal 3. bekezdés végéig terjedő érvelése logikus, és minden tekintetben helytálló.

Nem vitatható ugyanis, hogy a Kft2.-nek a telektulajdonosok felé összesen 612.100.000 Ft-ot kellett kifizetnie (3/a-3/c.ig terjedő ügyletek), ezzel szemben a Kft2. számlájára 426.000.000 Ft és további

330.000.000. Ft azaz összesen 756.000.000 Ft került, amely összeg bőven fedezte a magánszemélyek felé a Kft. fizetési kötelezettségét.

A védelem több alkalommal hivatkozott a tanú10 vallomására, amely tartalmát tekintve álláspontjuk szerint azt igazolja, hogy a Kft2. eleget tett áfa bevallási kötelezettségének, hisz 0-ás bevallások benyújtására került sor, azért, hogy utóbb a beérkező költség számlákat önellenőrzés keretében el tudják számolni.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Kft2. a vádbeli időszakban nem nyújtott be áfa bevallásokat.

A könyvelő a vallomásában - szemben a védői hivatkozásokkal - azt adta elő, hogy ingatlan vásárlásával kapcsolatos szerződéseket nem látott, ingatlan vásárlásról és értékesítésről nem hallott. Előadta azt is, hogy 2008-ban bontási munkák végzésére biztosan nem került sor, mert nem volt a Kft.-nek erre engedélye és ezt a vallomást az önkormányzat közlése is megerősítette.

Azt elismerte a tanú10, hogy 2009-ben előkerültek bontással kapcsolatos költség számlák, azonban azt is előadta, hogy ezek a könyvelésbe nem kerültek rögzítésre így költségcsökkentő hatásuk nem érvényesülhetett.

A tanú10 vallomásában beszélt arról is, hogy az I. r. vádlott által állítólag kapott kölcsön könyvelésben történő feltüntetésére sem került sor.

Az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte a bizonyítékokat akkor, amikor megállapította, hogy a Kft2. eladására kizárólag az ingatlanok eladása utáni adófizetési kötelezettség elkerülése végett került sor.

Helyesen emelte ki az elsőfokú bíróság, hogy az a tény, amely szerint a Kft2. iratanyagának jelentős részét a nyomozás során az I. r. vádlottól foglalták le, arra utal, hogy az eladáskor a könyvelési iratanyag átadása nem történt meg, vagyis a vevők a Kft2.-t működtetni egyáltalán nem akarták.

Így megalapozott az a megállapítás, hogy az eladás fiktív volt.

Erre utal az elsőfokú ítélet 53. oldal 4. bekezdésének tartalma is.

További bizonyíték a Kft2. fiktív eladására az a tény is, hogy a 2009. szeptember 30. napján történt eladást követően a szerződés szerint a II.r. vádlott 2009. október 14. napjáig, azaz további 2 hétig még a Kft2. ügyvezetőjeként tevékenykedett.

Ez alatt a két hét alatt a II.r. vádlott 2009. október 13. napján 2 ingatlan eladására vonatkozó szerződést írt alá, mely ingatlanok vevője a Kft5. volt.

A szerződésből az is megállapítható, hogy az eladási ár - szemben a 62 milliós beszerzési árral - mindössze 50 millió Ft volt, vagyis az üzleten 12 millió Ft veszteséget könyvelt el a Kft2. Ekkora veszteséggel túladni a Kft. vagyonán nyilvánvalóan nem az új tulajdonos akarata volt, hanem ez a kft vagyonának kimentését célozta a korábbi tulajdonosok akaratának megfelelően.

Ennek tükrében az elsőfokú ítélet 54. oldal 1 bekezdésében írtak minden tekintetben helytállóak.

A II.r. vádlott védőjének érvelésével szemben megállapítható, hogy a II. r. vádlottnak korábbról már volt üzleti tapasztalata. Vitathatatlan, hogy az I.r. vádlottat együtt hozták létre a Kft2.-t, melynek ő lett az ügyvezetője.

Korábbi tapasztalata alapján azonban a II. r. vádlottnak tudnia kellett, hogy az ügyvezetőt milyen kötelezettségek terhelik, beleértve a könyvelési kötelezettséget és az adóbevallási kötelezettséget is.

Helyesen vetette el az elsőfokú bíróság a II. r. vádlottnak az I.r. vádlott részére nyújtott kölcsönnel kapcsolatos vallomását is, hiszen az elsőfokú bíróság a már fentebb hivatkozott bizonyítékok mérlegelése alapján tényként állapította meg, hogy az ingatlan vásárlások fedezete nem az araboktól felvett kölcsön volt.

Helytálló érveléssel vetette el az elsőfokú bíróság a II.r. vádlottnak azt a további védekezését, hogy ő a Kft. tevékenységével nem volt tisztában.

Ennek cáfolataként helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság arra, hogy az adásvételi szerződéseken valamennyi esetben szerepelt a II.r. vádlott aláírása, ami egyértelműen azt bizonyítja, hogy az ingatlan ügyletek tényével tisztában kellett lennie, annak pedig az ügy érdemi megítélése szempontjából semmiféle jelentősége nincs, hogy aláírása mikor került a szerződésre.

A III. r. vádlott vonatkozásában ugyancsak helyes mérlegelés alapján vetette el az elsőfokú bíróság, hogy a 2009. október 7. és október 9. napjain felvett összesen 496.331.000 Ft pénzváltás címén került a III. r. vádlotthoz.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 55. és 56. oldalain sorakoztatta fel és értékelte azokat a bizonyítékokat, amelyek ezt a vádlotti védekezést kétségessé tették, és amelyek mérlegelése alapján azt elvetette.

Helyesen emelte ki ezek közül a bizonyítékok közül az elsőfokú bíróság azt a tényt, hogy ilyen irányú védekezést az eljárás során mindvégig tagadásban lévő az I. r. vádlott sem állított egyetlen alkalommal sem.

Arra is helyesen utalt az elsőfokú bíróság, hogy a III.r. vádlott ellen éppen a cselekmények elkövetésének idején folyamatban lévő - az 1978. évi IV. törvény 298/D§ -ba ütköző, továbbá más hasonló cselekmények miatti - büntetőeljárás kevésbé teszi valószínűvé, hogy a III. r. vádlott ilyen volumenű összeg átvételével pénzváltó tevékenységet akart folytatni.

Logikus érveléssel utalt az elsőfokú bíróság az ítélet 56. oldalán kifejtettekkel az ítélet 52. oldalán felsorolt és mérlegelt bizonyítékokra, nevezetesen arra, hogy nem kizárható módon a III. r. vádlott is jelen volt a Kft. eladásánál, így tudnia kellett arról, hogy a pénz, amit felvesz, ingatlanok eladásából származik.

A III. r. vádlott védőjének érvelésére reagálva kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a III.r. vádlottnak is volt cége, melyben ő is ügyvezetői tisztséget töltött be.

Ebből következően tisztában kellett lennie azzal, hogy ha egy cég működik, akkor adóbevallási és esetlegesen adófizetési kötelezettsége is van.

A IV. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság az ítélet 57. oldalán adott számot a rendelkezésre álló bizonyítékok értékeléséről.

Helytállóan fogadta el az okirati háttérrel rendelkező 330.000.000 Ft vonatkozásában, hogy annak ügyvédi letéti számlára utalása szabályos volt.

Ugyanakkor azt is helytállóan hangsúlyozta, hogy a 165.000.000. Ft tekintetében ugyanez nem állapítható meg.

A vádlott a kölcsönszerződésre, mint okiratokra hivatkozó védekezését alátámasztani nem tudta, azokat sem eredetben sem másolatban nem mutatta be, de nem tudott ésszerű magyarázatot adni arra sem, hogy ezen legutolsó összeg tekintetében - annak legális származását illetően - miért nem vizsgálódott behatóbban, amikor ez a kötelessége lett volna..

A másodfokú bíróság nem tartotta megalapozottnak a IV. r. vádlott védőjének felmentésre irányuló érvelését sem.

Egyrészt a IV. r. vádlott tisztában volt azzal, hogy ilyen összeg esetében feltétlenül vizsgálnia kell a pénz eredetét.

Az a tény, hogy a korábban befizetett két jelentősebb összeg esetében a legalitás egyértelműen igazolt volt, nem mentesítette a IV. r. vádlottat a harmadik összeg eredetének vizsgálata alól.

Az elsőfokú bíróság pontosan jelölte meg és pontosan idézte az ítélet 59. oldal utolsó mondatában az ügyvédekre vonatkozó letétkezelési szabályt.

Megállapítható, hogy a védő és a IV. vádlott az ebben foglaltakra figyelemmel hivatkozott a másodfokú eljárásban arra, hogy a IV.r. vádlott a pénzt az I.r. vádlottól kötegelve vette át, mely kötegeken a bank pecsétje, a dátum és az összeg is szerepelt.

Így a védő álláspontja szerint az átvett pénz bankszámláról felvettnek volt tekinthető, vagyis a a IV. r. vádlott magatartása semmiféle bűncselekményt nem valósított meg.

A másodfokú bíróság ezt a védekezést nem fogadta el.

Hangsúlyozni kell, hogy a pénz kötegelt voltára, annak bankból való származására vonatkozó előadása a IV.r. vádlottnak az eljárás során soha nem volt, az pedig igen valószínűtlen, hogy 8 évvel az esemény után hirtelen olyan részletre emlékezik pontosan, amely a terhére rótt cselekmény során tanúsított magatartását - álláspontja szerint - szabályossá teszi, vagy azzá teheti.

Kiemeli a másodfokú bíróság, azt is, hogy még ennek a védekezésnek az elfogadása esetén sem mentesülne a letét kezelője az alól a kötelezettsége alól, hogy a bank okiratát a pénz felvételéről elkérje és megnézzze, hogy az valóban onnan származik. Mindezek alapján a bűnössége megállapítható volt a másodfokú bíróság álláspontja szerint is.

Az elsőfokú bíróság valamennyi vádlott vonatkozásában és valamennyi cselekményt illetően helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségekre és a cselekmények jogi minősítése is törvényes valamennyi vádlott esetében.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást az 58. oldal 2 bekezdésében írtak szerint abban a kérdésben, hogy az I. r. és a II. r. vádlott esetében a cselekmény elkövetésekor hatályos törvényi rendelkezések, míg a III. r. és a IV. r. vádlott esetében a jelenleg hatályos törvény rendelkezései biztosítanak kedvezőbb elbírálást.

Az elsőfokú ítélet 58. oldal 3. bekezdésétől kezdődően a 60. oldal 2. bekezdésének végéig terjedő jogi indokolás kifogástalan, azzal a másodfokú bíróság is egyetértett.

A büntetéskiszabása körében értékelt körülmények felsorolása helyes, amely csak annyiban szorul korrigálásra, hogy a III. r. vádlott esetében az eljárás hatálya alatti elkövetés nyilvánvaló elírás következtében 2 alkalommal is felsorolásra került, mint súlyosító körülmény, így azt korrigálni kellett, a IV. r. vádlott esetében pedig további enyhítő körülmény, hogy jelenleg már 2 kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik.

A kiszabott büntetés nemét és mértékét illetően a másodfokú bíróság nem osztotta az ügyészség álláspontját.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen értékelte valamennyi vádlott esetében a büntetés kiszabása körében értékelhető enyhítő és súlyosító körülményeket, az általuk elkövetett cselekmények tárgyi súlyát, a vádlottak abban betöltött szerepét, és valamennyi vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas büntetést szabott ki az elsőfokú ítélet 61. és 62. oldalán kifejtett helyes érvek alapján, melynek sem a súlyosítására, sem pedig enyhítésére lehetőséget nem látott. A IV. r. vádlottal szemben alkalmazott intézkedés is tetterányos.

Az I. r. vádlottal szemben alkalmazott zár alá vétel fenntartásának vádlotti és védői támadása nem helytálló.

A járulékos kérdésekre vonatkozó rendelkezések ugyancsak törvényesek, korrekcióra nem szorulnak.

Az iratokból megállapítható, hogy az I.r. vádlott a zár alá vett ingatlanok egy részén az eljárás tárgyát képező bűncselekmények elkövetési idejét követően rövid időn belül szerzett tulajdonjogot. Ebből megalapozottan lehet arra következtetni, hogy azok ellenértéke a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekményekből származik.

Az ingatlanok elajándékozását illetően megállapítható, hogy az üllői ingatlant az I.r. vádlott 2011. június 1. napján ajándékozta a tanúl részére, akkor tehát amikor már az édesanyja a II.r. vádlott gyanúsított kiállítására 2010. szeptember 9. napján sor került.

Ebből a tényből egyértelműen következik, hogy az I.r. vádlott tudott a büntető eljárás megindulásáról ebből pedig megállapítható, hogy az ajándékozás célja a vagyoni jellegű szankció alkalmazásának megghiúsítása volt.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott vonatkozásában helybenhagyta a Be. 371.§(1) bekezdése alapján azzal, hogy a II. r. és a IV. r. vádlott személyi igazolványának számát helyesbítette.

A bűnügyi költségre vonatkozóan a Be. 381. § (1) bekezdése illetve a Be. 339. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2017. április 5.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

dr. Borbás Virág Bernadett sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 26.B.276/2013/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.312/2016/25. számú végzése folytán az I. r., a II. r., a III. r. és a IV. r. vádlott vonatkozásában 2017. április 5. napján jogerőre emelkedett és - a II. r. és a III. r. vádlott vonatkozásában a szabadságvesztés kivételével - végrehajtható.

Budapest, 2017. április 5.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Czibere Éva
tisztviselő